

LBRIS

We know
books

REALITATEA ASCUNSĂ

O poveste de credință și eliberare

Pr. Ic. Stvr. Mădălin Hazencop

Cuprins

Dedicație	5
Prefață	7
Introducere	9
Cuvânt înainte	11
Partea I – Viața înainte de transformare	13
Capitol 1: Copilăria și contextul familial	13
Capitol 2: Tinerețea și confruntările cu realitatea	18
Capitol 3: Pierderi și dureri	23
Partea a II-a – Momentul transformării spirituale	27
Capitol 4: Întâlnirea cu spiritualitatea	27
Capitol 5: Revelații și învățături	32
Capitol 6: Lupta cu sine și cu lumea	36
Capitol 7: O nouă perspectivă asupra vieții	40
Partea a III-a – Lecții pentru lumea de azi	45
Capitol 8: Realitatea contemporană în lumina spiritualității	45
Capitol 9: Libertatea adevărată și responsabilitatea	50
Capitol 10: Practici spirituale pentru echilibru și pace	55
Capitol 11: Chemare la acțiune și implicare socială	60
Capitolul 12 : Credința activă – între slujire și responsabilitate ...	64
Drumul spre adevărata libertate	69
Recapitulare și reafirmare a mesajului	73
Speranță pentru viitor și chemare la transformare interioară	77
Viziunea noastră	79
Concluzie	81
Mulțumiri și încurajări finale	83



Partea I

Viața înainte de transformare

„Nu există lanț mai greu decât ignoranța acoperită
de incertitudini.”

Capitol 1

Copilăria și contextul familial

— Pr. Ic. Stvr. Mădălin Hazencop

Copilăria este poarta prin care pășim în lumea aceasta – un loc al descoperirilor, al inocenței, dar și al primelor întrebări care răscolesc sufletul. Pentru mine, acea poartă a fost înconjurată de căldura familiei, de glasurile liniștitoare ale părinților, de tradiții și obiceiuri care au țesut primele fire ale credinței în inima mea.

Îmi amintesc cu claritate acele zile senine, când lumea părea mare și plină de mistere. Era o lume simplă, dar plină de farmec, în care fiecare zâmbet, fiecare cuvânt spus în șoaptă la gura sobei, avea greutatea unei învățături tainice.

Familia mea a fost primul altar pe care am învățat să aduc jertfa iubirii, răbdării și speranței. Am văzut în ochii părinților mei o credință care nu avea nevoie de vorbe multe, ci de fapte trăite. Era o credință a lucrurilor simple – a muncii curate, a respectului pentru aproape, a rugăciunii rostite în taină.

Totuși, chiar și în acea atmosferă încărcată de bunătate, copilul din mine se întreba adesea: *Ce înseamnă cu adevărat să fii liber?* Cum poate sufletul să zboare în voie, dacă jurământul tăcerii sau a conformării pare să fie o condiție pentru a fi acceptat?

Aceste întrebări, deși încă neînțelese pe deplin, au sădit în mine sămânța unei căutări care avea să mă poarte mai departe, dincolo de limitele lumii familiale.

Pe măsură ce creșteam, priveam cu ochii sufletului la lumea de dincolo de zidurile casei mele – o lume plină de oameni cu destine diferite, cu bucurii și dureri, cu speranțe și temeri. Și în această lume vastă, începuse să răsară în inima mea dorința de a înțelege rostul libertății, al fericirii și al sensului.

Era un drum ce părea greu și nesigur, dar chemarea aceea interioară era mai puternică decât orice temere. Am simțit că sufletul meu nu poate fi mulțumit cu răspunsuri superficiale sau cu o existență trăită în umbră.

Astfel, copilăria mea a fost o pregătire – o perioadă de plantare a semințelor, o școală a începuturilor, unde credința se contura nu doar ca un set de reguli, ci ca o lumină care va călăuzi pașii mei spre adevărata libertate.

Privind în urmă, pot spune că fiecare zâmbet, fiecare lacrimă, fiecare încurajare sau tăcere din acea vreme, au fost pietrele de temelie ale construcției spirituale care urma să vină.

Și te întreb pe tine, dragă cititorule: *Care sunt rădăcinile tale? Ce s-a sădit în grădina sufletului tău în copilărie?*

Poate că, asemenea mie, pornești acum în căutarea unui adevăr mai adânc, în căutarea unei libertăți care să nu depindă de circumstanțe exterioare, ci de lumina ce izvorăște din interior.

Reflecție – Adevărul pierdut

Motou:

„Cine iubește adevărul nu se teme de lumină, chiar dacă lumina îi descoperă umbrele.”

de Pr. Ic. Stvr. Mădălin Hazencop

Reflecție I – Tăcerea lumii și pierderea adevărului

Trăim într-o lume unde adevărul s-a acoperit cu straturi groase de zgomot, interese și prefăcătorie. Oamenii vorbesc despre libertate, dar puțini mai caută libertatea inimii. Se vorbește despre lumină, dar puțini o mai lasă să pătrundă în suflet. Adevărul nu s-a stins, ci doar a fost închis în adâncul omului, acolo unde nu mai ajunge privirea lumii, ci doar privirea lui Dumnezeu.

Omul modern, obosit de propriile-i minciuni, caută repede vinovați, dar uită să se privească în oglinda sufletului. Acolo, în tăcerea aceea în care nu mai există vorbe, ci doar conștiință, adevărul așteaptă să fie regăsit. Adevărul nu se impune, nu strigă, nu forțează. El doar **este** – asemenea luminii care strălucește blând, chiar și atunci când oamenii își trag perdelele inimii peste ferestrele conștiinței.

Reflecție II – Iluzia lumii și rătăcirea omului

De la început, omul a fost însetat de cunoaștere, dar setea aceasta s-a transformat adesea în dorință de putere. În loc să caute lumina lui Dumnezeu, a căutat să devină el însuși lumină fără izvor. Astfel, s-au născut iluziile: cunoașterea fără înțelepciune, libertatea fără iubire, credința fără fapte, adevărul fără smerenie.

Omul modern nu mai privește cerul, ci ecranul. Nu mai ascultă glasul lăuntric, ci zgomotul lumii. Și totuși, în fiecare clipă de tăcere

adevărată, ceva din el plânge: o amintire a Edenului pierdut, o chemare către Adevărul care l-a zidit.

Dumnezeu nu a plecat din lume; lumea a plecat de lângă El. Și în această depărtare, omul simte un gol, o neputință, un dor pe care nicio bucurie trecătoare nu-l poate umple.

Reflecție III – Calea întoarcerii

Adevărul nu se redobândește prin rațiune, ci prin inimă. Omul nu are nevoie de mai multe răspunsuri, ci de mai multă liniște, de curajul de a se opri și de a asculta. În adâncul inimii, acolo unde gândul nu mai vorbește, ci doar ființa respiră tainic în prezența lui Dumnezeu, acolo începe regăsirea.

Când omul îngenunchează nu pentru a cere, ci pentru a mulțumi, când privește cerul nu ca pe o taină de descifrat, ci ca pe o chemare de urma – atunci adevărul nu mai e pierdut. El se întoarce în om ca o lumină care nu orbește, ci vindecă.

Îndemn final – Chemarea la lumină

Frate al luminii, nu căuta adevărul în zgomotul lumii, ci în liniștea inimii tale. Nu-l căuta în cuvintele oamenilor, ci în faptele iubirii. Nu-l aștepta din afară, căci el locuiește în tine, în chipul pe care Dumnezeu l-a sădit dintru început.

Fii blând în judecată, curat în gând și statornic în credință. Fă din fiecare zi o mărturisire a binelui și din fiecare faptă o rugăciune.

Adevărul nu e o destinație, ci o stare de ființă – aceea în care omul trăiește în pace cu Dumnezeu, cu sine și cu lumea.

Și când vei ajunge acolo, vei înțelege că adevărul nu s-a pierdut niciodată. Doar tu trebuia să te regăsești pe tine însuși.

Rugăciune de reculegere – Adevărul pierdut

Doamne al luminii și al tăcerii,
Tu, Care cunoști adâncurile inimii mele,
dă-mi curajul să privesc în mine fără teamă,
să văd ceea ce am ascuns,
să nu fug de umbrele mele, ci să le aduc la Tine.

Învrednicește-mă să caut adevărul nu în vorbe,
ci în iubire, în iertare și în faptele smerenicii.
Curățește privirea sufletului meu,
ca să Te pot recunoaște în tot ce este viu,
în suflarea vântului, în chipul semenului,
în liniștea care vorbește mai mult decât lumea.

Dă-mi, Doamne, înțelepciunea de a ști
că adevărul nu se pierde,
ci doar se acoperă de praful neatenției mele.
Ajută-mă să-l redescopăr în fiecare clipă
și să-l trăiesc,
ca lumina Ta să se oglindească în mine
și prin mine să atingă pe alții.

Amin.

– Pr. Ic. Stvr. Mădălin Hazencop

Tineretea... acel anotimp interior în care sufletul caută zborul, dar nu întotdeauna știe unde vrea să ajungă.

Pentru mine, tineretea a fost un timp al visurilor mari, dar și al prăbușirilor neașteptate. Cu aripile întinse spre o lume care promitea totul, am pășit în realitate cu speranța că îmi voi construi viața pe temelia dorințelor mele. Dar curând aveam să aflu că realitatea e adesea alta decât ceea ce ni se promite.

În jurul meu, lumea părea grăbită, obosită, confuză. Oamenii își purtau poverile în tăcere, iar zâmbetele rare erau adesea doar măști ale unei neliniști profunde. Am înțeles că realitatea nu e întotdeauna dureroasă pentru că este grea, ci pentru că este goală. Lipsește sensul. Și fără sens, orice libertate devine haos, iar orice alegere devine o sursă de îndoială.

Am trecut prin propriile mele căderi. Am cunoscut eșecul, atât în plan personal, cât și spiritual. Am căutat sens în succes, în oameni, în ambiții. Dar cu cât alergam mai mult, cu atât mă simțeam mai gol. Într-o lume care promitea libertate prin autonomie și afirmare, descopeream că, de fapt, sufletul meu era înlănțuit de o tăcere dureroasă: tăcerea lipsei de sens.

Există în viața fiecăruia un moment tainic – un punct de răscruce – când nimic din ceea ce te-a adus până acolo nu mai poate merge înainte. Un zid nevăzut ți se așază în față, și orice efort de a-l ocoli te obosește mai mult. Acolo, în acel punct, am început să mă întreb: *Pentru ce trăiesc, de fapt? Cine sunt eu în această lume care mă cere mereu altfel decât sunt?*

Aceasta nu a fost doar o criză a identității. A fost începutul unei treziri.

Tineretea mea m-a forțat să aleg între două drumuri: cel al conformării – în care mă pierdeam în mulțime, ascultând vocile care nu erau ale mele – și cel al căutării interioare, chiar dacă părea nesigur, singuratic și greu. Am ales să caut. Să privesc în adânc.

Și acolo, în acea căutare tăcută, am început să zăresc umbrele unei alte realități: una nevăzută, dar simțită. Una care nu depindea de diplome, de aplauze, de bani sau de imagine. Era o realitate a sufletului. O lume interioară care începea să se contureze timid, dar clar, ca o fereastră luminată în noapte.

Această fereastră era începutul unei revelații: că adevărata libertate nu înseamnă „să fac ce vreau”, ci „să descopăr cine sunt cu adevărat și să trăiesc în adevăr”.

Tineretea nu m-a eliberat, dar m-a împins spre dorința de a fi liber. Și în acea dorință se năștea încet începutul credinței. Nu o credință dogmatică sau moștenită, ci o sete după ceva mai profund decât tot ce mi oferise lumea.

Și te întreb acum, dragă cititorule: *Ai simțit vreodată că alergi fără țintă? Că îmbrățișezi idealuri care nu îți aparțin, doar pentru a fi acceptat? Ai simțit oboseala de a încerca să fii ceea ce alții vor să fii?*

Dacă da, să știi că nu ești singur. E semnul că sufletul tău bate la poarta adevărului. Și chiar dacă acea poartă pare închisă, ea se deschide în clipa în care te oprești din alergat și alegi să ascuți ce îți spune tăcerea din tine.

Reflecție – Chemarea inimii

Motou:

„Inima care ascultă vocea Lui nu rățăcește niciodată; ea găsește drumul chiar și prin cea mai densă întuneric.”

de Pr. Ic. Stvr. Mădălin Hazencop